

Dosarul nr. 2ra-558/22
2-18140813-01-2ra-18042022

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) A. Ojoga
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, I. Secrieru, L. Pruteanu

Î N C H E I E R E

01 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Macovei Elena,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Postică Ludmila
și Postică Ilie împotriva lui Macovei Ion și Macovei Elena cu privire la evacuarea
forțată din bunul imobil și încasarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2021,

c o n s t a t ă :

La 19 martie 2018, Postică Ludmila și Postică Ilie au depus cerere de chemare
în judecată împotriva lui Macovei Ion și Macovei Elena cu privire la evacuarea
forțată din bunul imobil și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanții au menționat că la 12 noiembrie 2015, între
Macovei Elena și Postica Ludmila a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare
nr. 7749, în temeiul căruia Postica Ludmila a devenit proprietara apartamentului
XXXXX.

Reclamanții au invocat că deși în aceeași zi, la 12 noiembrie 2015, contractul
de vânzare-cumpărare a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile, Macovei
Elena și Macovei Ion nu eliberează apartamentul pe care l-au înstrăinat.

Postică Ludmila și Postică Ilie au solicitat evacuarea lui Macovei Elena și
Macovei Ion, precum și a tuturor lucrurilor sale personale din apartamentul
XXXXX, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 15 octombrie 2019, s-a
admis cererea de chemare în judecată depusă de Postică Ludmila și Posrtică Ilie.

S-au evacuat Macovei Ion și Macovei Elena împreună cu toate lucrurile sale
personale din apartamentul XXXXX.

S-a încasat în mod solidar de la Macovei Elena și Macovei Ion în beneficiul Ludmillei Postica suma de 100 lei cu titlu de taxă de stat și suma de 6 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr.7749 din 12 noiembrie 2015, Elena Macovei a înstrăinat Liudmillei Postica apartamentul XXXXX.

La fel, instanța de fond a stabilit că potrivit extrasului din Registrul bunurilor imobile, dreptul de proprietate al lui Ilie Postica și Liudmillei Postica asupra apartamentului XXXXX a fost înregistrat la 12 noiembrie 2015, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.7749 din 12 noiembrie 2015.

Astfel, dreptul de folosință acordă reclamanților posibilitatea de a sustrage din bun calitățile utile ale acestuia în scopul satisfacerii necesităților materiale.

Totodată, instanța de judecată a specificat că folosirea ca atribut al dreptului de proprietate este inseparabilă de alt atribut al dreptului de proprietate – posesia.

La caz, a reiterat că din materialele cauzei rezultă cu certitudine că pârâții nu dețin dreptul de proprietate asupra bunului imobil litigios sau un alt careva drept ce ar permite ocuparea acestuia, reieșind din faptul că nu au fost prezentat probe de către pârâți ce ar justifica ocuparea legitimă a acestui imobil.

Prin urmare, se atestă faptul că pârâții nelegitim au ocupat apartamentul care este proprietate a reclamanților, fapt confirmat prin extrasul din Registrul bunurilor imobile.

În circumstanțele speței, proprietarii bunului imobil, soții Postica sunt în imposibilitate de a-și exercita drepturile de proprietate asupra bunului imobil și prin urmare, sunt îndreptățiți să intenteze acțiune privind evacuarea pârâților.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2021, s-au respins apelurile declarate de Macovei Ion și Macovei Elena și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 octombrie 2019.

La 04 martie 2022, Macovei Elena a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu restituirea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

Recurenta Macovei Elena, în motivarea recursului a invocat că decizia instanței de apel este una nemotivată, fapt ce constituie o încălcare a prevederilor art. 390 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, recurenta a menționat că la înaintarea cererii de chemare în judecată, reclamanții au invocat prevederile art.374 alin.(1) din Codul civil (în vigoare până la 1 martie 2019), care reglementează revendicarea de către proprietar a bunurilor sale.

Însă, atât prima instanță, cât și instanța de apel, au examinat cauza prin prisma prevederilor art. 376 alin. (1) din Codul civil, care reglementează înlăturarea încălcărilor care nu sunt legate de privarea de posesiune, menționând că Postica Ilie și Postica Liudmila sunt în drept să își revendice bunul imobil, deținut cu drept de proprietate, din posesia altei persoane.

Astfel, în opinia recurentei, decizia instanței de apel este nemotivată și contradictorie, or, pe de o parte se indică faptul că pârâții nelegitim au ocupat apartamentul care este proprietate a reclamanților, iar pe de altă parte își motivează

soluția pe prevederile art.376 alin. (1) din Codul civil, care reglementează înlăturarea încălcărilor care nu sînt legate de privarea de posesiune.

Însă, revendicarea de către proprietar a bunurilor sale (art. 374 din Codul civil) și cererea privind înlăturarea încălcărilor care nu sînt legate de privarea de posesiune (art. 376 din Codul civil) sînt diferite modalități de apărare a dreptului de proprietate, respectiv acestea nu pot fi aplicate cumulativ, iar aplicarea uneia exclude aplicarea celeilalte, iar contrar acestei reguli de drept, instanța de apel le-a aplicat pe ambele tipuri ale apărării dreptului de proprietate.

Prin urmare, recurenta a relatat că soluția instanței de apel nu conține o argumentare clară din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției la care s-a ajuns, astfel, eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, în asemenea circumstanțe, decizia instanței de apel urmează a fi casată cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

La 18 aprilie 2022, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat de către Postica Ludmila și Poostica Ilie la data de 21 aprilie 2022, conform avizului de recepție (f.d. 57 Vol. II).

La 30 mai 2022, Macovei Elena a depus cerere de recurs concretizată, solicitînd admiterea recursului, casarea hotărîrilor judecătorești cu restituirea cauzei la rejudecare în instanța de fond.

În motivarea cererii de recurs concretizată, Macovei Elena a invocat că instanțele de judecată au soluționat problema drepturilor lui Macovei Ion, născut la XXXXX, care nu a fost implicat în proces, căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 16 noiembrie 2021, fiind expediată în adresa părților prin intermediul poștei electronice la data de 19 ianuarie 2022 (f.d. 34 Vol. I).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 04 martie 2022, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Macovei Elena, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Macovei Elena.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Victor Burduh